

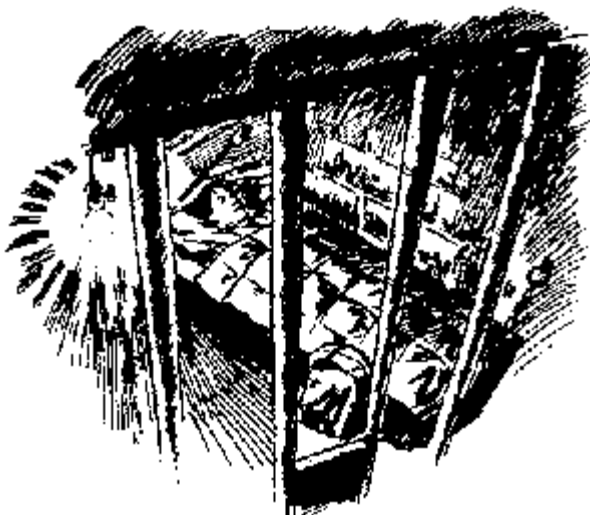
EL MICALET GALÀCTIC

Els vampirs d'Ottawa

Eric Wilson

Dibuixos de Joan Arocas i Richard Row

1

M'havien assignat una cel·la al corredor de la mort.

Em rodejaven uns murs gruixuts. Una llum somorta entrava a través dels barrots i em mostrava el matalaf on havia de dormir. El cor em bategà amb força quan vaig pensar en la gent que havia esperat en aquella cel·la el so d'uns passos que s'acosten.

Els passos d'algú que els conduiria al patíbul.

Incapaç de suportar aquest pensament, vaig seure en aquell desvestit matafai i vaig mirar la meua maleta. Enyorava tant ma casa! Què devien

estar fent en aquell moment Tom i els meus pares? Probablement bevien xocolate i parlaven de com de bé devia estar passant-s'ho la bona de Liz a Ottawa.

Els no sabien que havia estat condemnada al corredor de la mort.

—Et trobes sola? —vaig escoltar llavors.

En mirar cap amunt, vaig veure una jove que em mirava des de l'altre costat dels barrots. Tenia els ulls grans, una boca ampla i un abundant cabell arrissat que li queia sobre les espatlles. Va obrir la porta de la cel·la amb un somris als llavis:

—T'abelleix una visita a la presó?

—Ja ho crec!

Qualsevol cosa era millor que romandre asseguda i sola en aquell calabós. Abans que la xicota canviara d'opinió, m'afanyí a eixir a aquell corredor de ciment. Uns llums blaus i verds brillaven dèbilment al sostre; en començar a caminar, l'eco dels nostres passos ressonà a la galeria. L'alberg juvenil del carrer de Nicolau havia estat antigament una presó, però a hores d'ara servia d'allotjament als viatgers que estaven de pas. Suppose que per a alguna gent pot resultar una aventura el fet de dormir al corredor de la mort, però jo no ho recomanaria.

La visió de les cel·les en recórrer el passadís em va posar la pell de gallina. Llavors em vaig girar cap a la xica:

–Em dic Liz Austen. Sóc de Winnipeg.

–Això és a Alberta, no?

–No –vaig dir, una mica enutjada. Havia escoltat rumors que la gent de l'est del Canadà no sap pràcticament res de l'oest, però aquesta pregunta em va semblar ridícula–. Winnipeg és la capital de Manitoba. En realitat és un lloc bastant avançat: les carreteres estan asfaltades i algunes cases fins i tot tenen llum elèctrica!

–Perdona la meua ignorància –va dir la xicota, avergonyida–. Sóc nova al Canadà. Només duc en aquest país uns mesos, però estic intentant aprendre ràpidament.

Ara vaig ser jo qui es va sentir torbada:

–Ho sent –vaig rondinar–. No me n'he adonat... D'on ets?

–De Romania. Em dic Orli Yurko.

–No m'ho puc creure! De debò ets de Romania? –Ella va assentir i jo vaig somriure, contenta.– Allà és on es troba Transsilvània!

–Exactament. Significa 'el país més enllà del bosc'.

–I és el país de Dràcula, no?

–Sí, és cert, però...

–Ostres!, Orli, això és molt emocionant. He vingut a Ottawa com a representant de Manitoba en el Concurs Nacional d’Oratòria per a estudiants, i el meu tema és «Existeixen realment els vampirs?». Em pots donar informació de primera mà!

Orli em va mirar amb els seus immensos ulls color d’avellana.

–No hi queda molta gent de la meua edat, que crega en aqueixes velles supersticions, ni tan sols a Romania. Ho sent, Liz, però els vampirs no són el meu fort.

–Bé, ha estat una bona idea mentre ha durat.

Orli va obrir una pesada porta que donava a la caixa d’una escala. Començarem a baixar per uns escalons metàl·lics que es retorcién cap avall entre les ombres.

–Veus aqueixes pesades proteccions de metall?
–preguntà Orli assenyalant unes xarxes esteses al llarg de la caixa de l’escala–. Eren per a evitar que els presoners saltaren, o que els guardes foren espentats al buit.

–Per què hauria de voler ningú saltar?

–Preferien morir que ser conduïts escala avall a un confinament solitari.

–És allí on anem?

Va assentir.

–La zona d'incomunicació és el lloc que més m'espanta quan faig una visita amb algú.

–Treballes en aquest alberg?

–Sí. Sóc recepcionista a les nits, per pagar-me la universitat.

–Què vols estudiar?

–Medicina. –Es va detenir i va assenyalar unes petites finestres.– Una vegada a la setmana, les famílies s'amuntegaven a l'altre costat d'aqueixes finestres. Els presoners eren obligats a romandre dempeus ací, a l'escala, parlant a crits amb els seus familiars. A això se li deia visita.

–És horrible.

–La zona d'incomunicació encara era pitjor. –Em va conduir per un corredor cap a una fila de cel·les amb unes portes metàl·liques.– Veus aquelles finestretes a la part de baix de les portes? Una vegada al dia, hi introduïen pa i aigua. Els presoners vivien en una obscuritat quasi total. A l'hivern, no tenien calefacció. No els donaven ni una manta; i en alguns casos els hi deixaven nus.

–Quina manera més repugnant de tractar les persones! Quant de temps els mantenien incomunicats?

–Alguns, durant un mes. I saps per què? Doncs de vegades per parlar amb un altre pre-

soner, cosa que anava contra les regles. Però... vols saber el pitjor? –La veritat és que no volia, però la curiositat m'impedí dir que no.– Alguns eren encadenats al sòl; llavors, els guardes els untaven el cos de melassa.

–Melassa!?

–La melassa atreia les rates. Continue explicant-te?

–No! Això és horrible! Gràcies a Déu, avui en dia la gent està més civilitzada.

–N'hi ha més. –Orli em va conduir a una immensa habitació tota plena de taules.– Ací és on es desdejunen ara els que s'allotgen a l'alberg. Demà al matí t'asseuràs ací a menjar cereals; després eixiràs al carrer i visitaràs la ciutat. Però no fa molt famílies senceres vivien en aquesta sala i sovint no n'eixien durant cinc anys.

–Per què?

–Era el que s'anomenava presó dels deutors. Si una persona devia diners i no podia pagar-los, aleshores el tancaven a la presó dels deutors, amb tota la seua família i tots els mobles. La mare, el pare, els xiquets, tots tancats en aquesta habitació perquè el pare devia dos dòlars i no podia pagar. Liz, aquest país tenia lleis molt cruels.

Vaig negar amb el cap, incapaç de dir res.

Orli es va dirigir cap a una porta i em va assenyalar un pati rodejat d'uns alts murs.

—Et fan por els cementeris, Liz? Perquè allà mateix n'hi ha un. —Quan, desconcertada, vaig mirar, Orli se'm va acostar:— Morts misterioses a la presó. Misterioses desaparicions. A la nit, un presoner dormia a la seua cel·la. Potser havia causat algun problema als guardes. Al matí, havia desaparegut.

—On havia anat?

—Ja que vols saber-ho, t'ho diré. En aqueix cementeri hi ha soterrats els cadàvers de més de dos-cents homes. Potser alguns van morir per raons naturals, però d'altres no. Vols que et mostre les cremades de la corda?

Per uns segons vaig vacil·lar. Per què em contava Orli tot allò? Per què, de sobte, s'havia ofert a acompanyar-me en aquella estranya visita a la presó? Era tard, i havia de dormir una mica. Ja havia escoltat prou per a tota una setmana de malsons, però hi havia alguna cosa en Orli que em va obligar a saber-ne més. Així doncs, sense pensar-hi, vaig afirmar amb el cap:

—D'acord, anem a veure les cremades de la corda. Ho puc suportar. Els de l'oest som molt durs.

Amb el rostre seriós, Orli em va dur a través de la presó cap a unes altres escales. Les vam pujar en silenci. Confesse que el cor em batejava amb un ritme accelerat. Em conduïa a alguna mena de trampa? No hi havia dubte que Orli tenia un gust especial pels detalls més espantosos. Potser estava preparant-me per ser el cos número 201 del cementeri. Sabia que això era una estupidesa, però no vaig sentir res millor quan vaig veure davant meu una de les sogues que usaven els botxins a la forca.

—El patíbul! —em va xiuxiuejar Orli amb un to dramàtic—. I ara, Liz, escolta: la teua cel·la és justament davall d'aquest passadís, al corredor de la mort. Saps per què l'anomenaven així?

—Perquè allà tenien els presoners condemnats a mort.

—Exactament. L'any 1868 un gran líder d'aquesta nació, Thomas McGee, va ser assassinat a trets al carrer de Sparks, a Ottawa. Un sastre anomenat Whelan fou acusat del crim, i en va ser condemnat. Va viure durant dos anys al corredor de la mort. Justament a la cel·la que ara ocupes tu, Liz.

Ella va fer una pausa, i jo em vaig adonar que m'havia esborronat. Sens dubte Orli era una bona contadora d'històries. Aleshores se'm va

acostar ben a prop i em va mirar amb aquells immensos ulls.

—Dos anys en aquella cel·la, Liz. Esperant, esperant, sempre esperant. I, al final, una veu que se sent: «James Patrick Whelan, ha arribat l'hora». En obrir-se, la porta de la cel·la xerrica, i Whelan mamprén l'últim passeig de la seua vida pel corredor, cap al patíbul. Li tapen el cap amb una caputxa; al coll, la soga. Liz, és un moment horrible. Es diu una oració. —Orli es va girar i va assenyalar amb gest dramàtic el pedal que hi havia al sòl.— A poc a poc, el botxí avança el seu peu i prem el pedal amb fermesa. Amb un soroll horrible que poden escoltar els presoners del corredor de la mort, les portes metàl·liques sota els peus de Whelan s'obrin. Un crit agònic quan el presoner cau, i després... silenci.

La vaig mirar fixament, espantada.

Orli va assenyalar les escales que acabàvem de baixar.

—Veus aquelles cremades de corda a la barana de fusta? Després de l'execució, amb unes cordes, es baixà un taüt. A l'interior, el cos de James Patrick Whelan, encara calent.

—Uf!

—Arribat a terra, el taüt va ser portat al pati, on va ser soterrat. Whelan va desaparèixer per sempre.

–I què em dius dels cent noranta-nou restants? Van ser executats també?

–Liz, en aquesta presó només hi va haver sis execucions oficials. Com la de Whelan.

–Aleshores, com van morir els altres?

–Qui ho sap amb certesa? –va dir Orli adreçant-me una dura mirada.

–Bé –vaig dir, alenant profundament–, ha estat una vetlada interessant. No sé si podré dormir aquesta nit, però què diables...!

–Quan estigues a la tomba, tindràs tot el temps del món per a dormir –digué Orli amb to solemne–. Són les famoses paraules de Benjamin Franklin.

–Degué ser un tipus molt divertit.

–Liz, ha estat una nit molt agradable per a mi, però ara he de deixar-te. –Em va mirar atentament.– Tens el son profund, tu?

–Normalment sí, però després d'aquesta visita...

–Bona nit, Liz. I no et preocupes pels crits.

–Quins crits? –vaig preguntar.

Però Orli ja em feia adéu amb la mà mentre desapareixia escala avall. Òbviament, intentava espantar-me; pretenia que m'entrara una suor freda que em tinguera desperta tota la nit, mirant fixament els barrots de la meua cel·la mentre esperava

que els dos-cents fantasmes pujaren des del pati de la presó i flotaren sobre el meu cap tot gemegant: «Elizabeth Kean Austen, ha arribat l'hora». Bé, doncs ja m'encarregaria jo que no ocorreguera res d'això.

Xiulant alegrement, em vaig encaminar al corredor de la mort. Alguna cosa es va menejar en la penombra d'una cel·la; llavors vaig distingir la pàl·lida ombra d'una cara.

–Penses deixar de xiular? –remugà l'ombra–. Intente dormir.

En una altra cel·la, algú llegia al llit. Mentre m'acostava a la meua, la llum d'una simple bombeta projectava al llarg del corredor unes ombres esfilagarsades. Vaig obrir els barrots i em vaig posar a arreglar el meu sac de dormir, sense poder deixar de pensar que James Patrick Whelan havia passat dos anys en aquella cel·la esperant, esperant i esperant.

Quan em vaig ficar dins del sac de dormir, se'm va apoderar una sensació molt desagradable. Estava gitada amb les mans al tos, la mirada fixa al sostre, imaginant-me el so dels passos del botxí acostant-se pel passadís.

Va passar una llarga estona fins que em vaig adormir. Aleshores, mentre imatges de sogues, tombes i rates s'agitaven a la meua ment, vaig

escoltar el soroll més horrible de la meua vida.

Crac!

Vaig saber de seguida que les portes metàl·liques del patíbul s'havien obert! Em vaig alçar, aterrida, quan després del terrible colp de les portes es va escoltar un crit que em va ficar la por al cos amb una esgarrifança que em va recórrer l'esquena. Vaig saltar del llit, vaig agafar la bata d'un grapat i vaig eixir al corredor. Hi havia ja algunes persones fora de les seues cel·les, mirant cap a la porta que conduïa al patíbul.

—No baixes! —em va avisar una xicota quan vaig enfilar camí de la porta—. Sona com si algú haguera estat executat.

—No sigues ximple —vaig dir, tot i que el meu cor batejava frenèticament per la por—. El patíbul ja no s'utilitza.

—Aleshores, per què guarden la soga? I..., escolta! Encara se sent el balanceig de les portes de la trapa. Estàs boja! No baixes!

No li vaig fer cas. Vaig buscar la maneta de la porta i vaig obrir-la suaument. Per uns instants, només vaig ser conscient dels potents llums que donaven al patíbul un color roig sang. Llavors em va fer un salt el cor.

Un cos es balancejava de la corda.